

Keď sme sa v detstve pohašterili a pohádali so súrodencami alebo kamarátmi, zvyčajne nás mama vždy upozornila a napomínala nás: „Ste súrodenci, kamaráti; máte sa navzájom milovať, a nie sa hádať.“

Nedeje sa to aj v našich komunitách? Možno, že sa až tak nehádame... No niekedy sú naše vzťahy azda príliš „neutrálne“, formálne, chladné a „výberové“. Nie nadarmo Mahátmá Gándhí povedal: „Milujem Ježiša a mám ho v úcte, ale nie som kresťanom. Stal by som sa ním, keby som videl aspoň jedného kresťana, že sa správa ako on.“ Podobne uvažuje aj ruský mysliteľ Nikolaj Berďajev: „Najväčšou námietkou voči kresťanstvu sú samotní kresťania.“ Bolo by to veľmi smutné, keby niekto musel konštatovať, že najväčšou námietkou kresťanstva sú zasvätené osoby...

Keď Ježiš tak nástoľivo hovorí apoštolom, že sa majú navzájom milovať, tak istotne vedel prečo! Sila našej lásky nespočíva v našej schopnosti milovať. Veď dennodenne zakusujeme, že sme vo vzájomnej láske, napriek našej dobrej vôli a predsavzatiam, nestáli a „prelietaví“.

Ježiš nové prikázanie lásky nielen predpisuje, ale predovšetkým nám ho s materským srdcom ponúka ako dar: „Deti moje, nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom.“ Teda môžeme milovať ako on len preto, že on nás miloval prvý. A akou láskou sa máme navzájom milovať? Takou, akou nás on sám miloval.

Bez tejto charakteristickej črty jeho lásky každý prejav lásky v našich komunitách a spoločenstvách by bol iba cvendžiacim kovom a zuniacim cimbalom (porov. 1 Kor 13, 1).

Štefan Turanský SDB

Foto: Katarína Berešová FMA

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)